

ролята на стражата, на охраната, на осигуряването на народните воители с храна, облекло, боеприпаси и т.н. Особено ценни се оказват указанията за воденето на бой в планинска или в пресечена местност. Изобщо принципите на партизанската война, част от които са описани в "правилата",³³ по-късно ще се окажат твърде полезни за Левски.

Както споменах, именно към П.Хитов Левски се обръща с по-горе посоченото писмо, в което му благодари за грижите по времето на тежката болест (операция от апендисит) и му заявява намеренията си за в бъдеще. Изглежда е бил решен да привлече войводата към новото си дело. Но преки данни за срещи и връзки между двамата почти липсват след февруари 1868 г. Изнесеното от П.Хитов за битието на неговия знаменосец в такъв смисъл е достатъчно значимо, за да бъде пропуснато. "И така - съобщава той - Дяконът от 1868 г. с поддържката на г. Данаил Попов захвана да работи, като преминаваше често ту в турско, ту във Влашко и *успя да направи комитети*³⁴ *из България*" (к.м. - Ц.П.) П.Хитов хвърля светлина върху толкова важния и спорен³⁵ въпрос за началото на Вътрешната революционна организация (ВРО), респективно за характера на т.нар. втора обиколка на Апостола. Същевременно войводата най-скромно отбелязва своята неосведоменост за епохалното дело, за което не можел да събщи подробности, защото не е бил "участник в работата ..."³⁶

След разпускането на Втората легия Левски загубва и последните си илюзии както относно външните ръководства (или центрове), оказали се щабове без армии, така и спрямо четничеството. Връзките му с П.Хитов за известно време са прекъснати (или поне липсват данни за тях). Следователно, когато на 6 декември 1868 г.³⁷ Левски тръгва на т.нар. първа обиколка, той вече е имал представа за диаспората - емигрантските кръгове не са единни, при тях всичко се движи от краен радикализъм до пълна пасивност. Също така той се е убедил в пълната неподготвеност на народа в страната да последва четите, дори за каквото и да е въоръжено действие. Самият Хитов оценява тъкмо липсата на организация.

Левски прави своя съдбовен избор. Той е установил, че в дадения исторически момент българското революционно дело е фактически обезглавено - няма нито външен, нито вътрешен център. Но в страната е имало поне три политически пласта - респективно комитетите на Раковски, клоновите комитети на Добродетелната дружина и т.нар. тайни съзаклятни комитети, подразделения на вече несъществуващия Таен централен български комитет (ТЦБК). Най-многобройни са първите, но редица от тях са със загасващи функции; други са прекратили работата си, защото тяхното предназначение - да посрещат четите - се оказва недействително след рязкото спадане на гребена на четническата вълна и след драматичния финал на четите от 1867-1868 г. Общата политическа стратегия - освобождението на България - на съществуващите в страната прототипи по същество на вътрешно организиране, можело да подпомогне изграждането на стройна система от нелегални звена на единно ръководство. Дяконът с лъвското име осъзнава не само тези реалности, но и благоприятния морален фактор. Той решава да опознае по-добре състоянието на